

— Ἀληθέστατον ! ἀληθέστατον ! ἀνεφώνησέν ὁ Φουκέ. Μὴ προχωρῆς πλέον. Πᾶν ὅ,τι λέγει εἶναι ἀληθέστατον. Προλὲγε ὅτι ὁ Φουκέ καὶ ὅλοι οἱ συνένοχοί του θὰ κρεμασθῶσι πρὸς κοινὴν εὐχαρίστησιν. Ἀναγινώσκετε μετὰ πολλῆς ἐμφάσεως, καὶ ριε Βερκούρ. Αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς δὲν θὰ ἐτίμα κάλλιον τὸ χῶριον.

— Τὸ ὕψος εἶνε τόσον ἀπλοῦν, καὶ αἱ ιδέαι τοσοῦτον συγγενεῖς πρὸς τὰς ἐμάς.

— Ναί, ναί. Λάβετε ὀλίγον ταμβάκον. Ἡ ταμβακοθήκη αὐτῆς ἀνῆκε ποτὲ εἰς Βουρβῶνον.

— Γῶ ὄντι, μαρκήσιε ! Εἶνε γνήσιον ἔργον τοῦ Βανδύκου ἐκεῖνο ;

— Ναί, ἀλλ' ἂν ἰδῆτε τὴν συλλογὴν τῶν ὁμοιωμάτων μου θ' ἀπορήσετε διὰ τὴν προφύλαξιν.

— Κατὰ τί μαρκήσιε ;

— Τί, ἅμα ἡσθάνθην ἐμαυτὸν πράγματι κινδυνεύοντα, ἐφρόντισα ὥστε ἔλαί αἱ εἰκόνες τῶν φίλων μου Βουρβῶνων καὶ μετακομισθῶσιν εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ ἀντ' αὐτῶν ἀνῆρτα τοὺς δημοτικότερους ἀγύρτας τῆς ἐποχῆς. Ἰδοὺ, ἀφ' ἐνός μετ' ὁ Ναπολέων, ἀφ' ἐτέρου ὁ Ἰαννῶτος, ἐντεῦθεν ὁ Νέυ, ἐκεῖ ὁ Ταλλεϋράνδος καὶ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς ἐστίας ταύτης — τίνα νομίζετε ὅτι εἶνε ἡ εἰκὼν αὕτη ;

— Ὅχι βεβαίως τοῦ Φουκέ !

— Αὐτοῦ ἐκείνου ! Καὶ ὅσοι συνέκριναν τὸ ἀντίγραφον τοῦτο πρὸς τὸ πρωτότυπον μοὶ εἶπον ὅτι εἶνε θαυμάσιον ὁμοίωμα τοῦ ἄνευ ἀρχῶν κακούργου ταύτου. Δὲν ἦτο πονηρία μου ν' ἀναρτήσω ἐδῶ τοὺς ἀγύρτας τούτους ;

— Δὲν ἀμφιβάλλω, μαρκήσιε, ὅσον ὀλιθερὰ τοσοῦτον καὶ ἐχέφρων ἦτο ἡ πράξις αὕτη. Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ Ἰωσήφ Φουκέ, ὁποῖα ἔκφρασις ἀποφασιστικότητος περὶ τὸ στόμα, μαρκήσιε.

— Μεγάλη ἀληθὺς !

— Ἰδυνάμην νὰ εἶπω ὅτι ἄνθρωπος ἔχων τοιαύτην ἔκφρασιν